

Budapest Környéki Törvényszék
mint másodfokú bíróság
5.Pf.20.577/2023/20.

A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság az 1000. számú Ügyvédi Iroda (1034 Budapest, Zápor utca 23. fszt. 2., ügyintéző: dr. Dantesz Péter ügyvéd) által képviselt

[REDACTED] felperesnek – a [REDACTED] [REDACTED]) által képviselt OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt. (1066 Budapest, Mozsár utca 8.) alperes ellen a Szentendrei Járásbíróságon végrehajtás megszüntetése iránt folyamatba tett perében a Szentendrén, 2023. április 3. napján 31.P.20.797/2022/10. számon meghozott ítélet ellen a felperes által 12. és 13. számon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes ellen dr. Czifra Rudolf közjegyző által 11029/[REDACTED]3. számon kibocsátott végrehajtási záradék alapján a Tótszegi és Társa Végrehajtói Iroda előtt [REDACTED]V.[REDACTED]2013. számon folyamatban lévő végrehajtást megszünteti. Mellőzi a felperes perköltség- és eljárási illetékfizetési kötelezettségét.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek [REDACTED] [REDACTED] forint együttes első- és másodfokú perköltséget, valamint 60 napon belül az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára 1.500.000 (egymillió-öttszázezer) forint meg nem fizetett kereseti illetéket, valamint a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatala részére – felhívásra – 526.637 (ötszázhuszonhatezer-hatszázharminchét) forint állam által előlegezett szakértői költséget.

A végrehajtással felmerült végrehajtási költséget az alperes viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

Hatályon kívül helyezést követően megismételt eljárásban meghozott ítéletében az elsőfokú bíróság az alábbi tényállást állapította meg.

A felperes és – a perben nem álló – házastársa 2006. [REDACTED]4-én nyújtott be kölcsönkérelmet az alperes jogelődjéhez, az ELLA Első Lakáshitel Kereskedelmi Bank Zrt.-hez, amely ekkor átadta részükre az „Ügyfélértájékoztató a devizahitelek kockázatairól”

megnevezésű tájékoztatót, amelyben – a többi között – a hitelező tájékoztatást nyújtott az árfolyamkockázat hatásairól.

A felperes és házastársa 2007. [REDACTED] 21-én devizaalapú kölcsön kiváltása céljából devizaalapú fogyasztói kölcsönszerződéseket kötött az alperes jogelődjével, mely szerződéseket közjegyző közokiratba foglalta.

A 60 [REDACTED] ügyletazonosító szám alatt létrejött kölcsönszerződés (kölcsönszerződés1) alapján a hitelező 143.478 svájci frank összegű, 20.040.000 Ft-nak megfelelő kölcsönt, a 6 [REDACTED] azonosító számú kölcsönszerződés (kölcsönszerződés2) alapján a hitelező 82.781 svájci frank, 11.562.336 Ft-nak megfelelő kölcsönt, míg a 6 [REDACTED] azonosítójú kölcsönszerződés (kölcsönszerződés3) alapján 8.393 CHF, 1.172.336 Ft-nak megfelelő kölcsönt nyújtott az adósoknak.

Az adósok a törlesztőrészek teljesítésével elmaradtak, ezért az alperes jogelődje, az AXA Bank Europe SA 2011. december 12. napján közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozattal mindhárom kölcsönszerződést felmondta. Az alperes jogelődje a DH2 törvény rendelkezéseinek megfelelően 2015. február 1-jei fordulónappal a felperessel és házastársával elszámolt, amely szerint a tisztességtelenség minősülő szerződési kikötések alapján a kölcsönszerződés1-re vonatkozóan 20.925,56, a kölcsönszerződés2-re vonatkozóan 8.548,54, míg a kölcsönszerződés3 esetében 931,91 svájci frankot számolt el. Az elszámolt összegeket is figyelembe véve a felmondás időpontjában az adósoknak a kölcsönszerződés1 tekintetében 8.357,82 CHF, a kölcsönszerződés2-t illetően 5.231,96 CHF, a kölcsönszerződés3 vonatkozásában pedig 403,01 CHF tartozása volt. A felmondást követően a felperes ellen közjegyző végrehajtási záradékkal végrehajtást rendelt el, amely alapján a végrehajtást a Tószegi és Társa Végrehajtó Iroda 262 [REDACTED] 013. számon foganatosítja.

A felperes a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 369. §-ára alapított keresetében az ellene elrendelt végrehajtás megszüntetését kérte elsődlegesen arra hivatkozással, hogy a végrehajtás alapját képező kölcsönszerződés érvénytelen, mert az alperes jogelődje a szerződéskötést megelőzően nem nyújtott megfelelő tájékoztatást az árfolyamkockázatról. Másodlagosan a keresetét arra alapította, hogy az alperesi jogelőd felmondása jogellenes volt, mert a kölcsönszerződés3 tekintetében a felmondáskor túlfizetése állt fenn, míg a másik két kölcsönszerződés vonatkozásában az elmaradása olyan összegű volt, ami nem adott alapot a 20 éves futamidejű szerződés felmondására. A felperes a keresetében hivatkozott a kölcsönszerződés 7. pontjában foglalt szerződési rendelkezésnek a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 209. § (1) bekezdése szerinti tisztességtelenségére, ez alapján a rPtk. 209/A. § (2) bekezdése szerinti semmisségére.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes kötelezését kérte a perköltsége megfizetésére arra tekintettel, hogy a hitelező az árfolyamkockázatról megfelelő tájékoztatást nyújtott, felmondási jogát pedig a felperes fizetési késedelme megalapozta. Álláspontja szerint a felperesnek mindhárom kölcsönszerződésből fakadóan jelentős összegű lejárt hátralékos tartozása állt fenn: a felülvizsgált elszámolás adataiból megállapíthatóan az összegek kiegyenlítésével már a felmondás időpontjában is több mint 30 napot meghaladó késedelembe volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 3.360.352 Ft perköltséget, az államnak pedig 1.500.000 Ft eljárási illetéket.

Az ítélet jogi indokolásában a lefolytatott bizonyítás eredményeként úgy foglalt állást, hogy az árfolyamkockázati tájékoztatás megfelelt a 2/2014. Polgári jogegységi határozatban és az EUB irányadó ítéleteiben írt követelményeknek is. A felperes másodlagos kereseti hivatkozását vizsgálva rámutatott arra, hogy a kölcsönszerződések 7.1. pontjában foglalt kikötés tisztességtelen, e szerződési rendelkezések a rPtk. 209/A. § (2) bekezdéséből követően semmisek, a részleges semmisségre figyelemmel ezeket figyelmen kívül kellett hagyni, a felmondás jogszerűsége a továbbiakban nem a szerződés tartalma, hanem a rPtk. 525. § (1) bekezdés e) pontja alapján volt vizsgálható. E vizsgálatot lefolytatva arra mutatott rá, hogy az alperes a megismételt eljárásban részletes nyilatkozatot tett valamennyi kölcsönszerződésből eredő tartozás mértékére, és a tényállítást a felülvizsgált elszámoláshoz kapcsolódó részletes adattartalommal is alátámasztotta. A felperes nem állított olyan, el nem számolt túlfizetést, amely a terhére rótt hátralék mértékét befolyásolhatta volna, mivel állítása szerint a helytelenül elszámolt túlfizetései a törvényi elszámolásban is tisztességtelenül felszámított összeggel azonosak. Az elsőfokú bíróság ezért abból indult ki, hogy a felülvizsgált elszámolás nyomán a felperesnek a felmondás időpontjában az alperes által közölt tartozása állt fenn, amely jelentős összegű volt, több mint 8 havi induló törlesztőrészletnek felelt meg. Így az alperesi jogelőd jogszerű felmondása a kölcsönszerződéseket megszüntette, és lejárttá tette a tartozást.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen megváltoztatását, az ellene elrendelt végrehajtás megszüntetését, másodlagosan hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását kérte a per újabb tárgyalására, valamint újabb határozat meghozatalára.

Fellebbezési érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása nem koherens a felek perbe vitt jogával, abból téves következtetéseket vont le, egyben nem felel meg a Kúria 4/2021. PJE határozatában foglaltaknak, és a másodfokú bíróság 5.Pf.20.404/2022/5. számú végzésében foglaltaknak sem. Előadta, hogy az árfolyamkockázat áthárításának tisztességtelensége nem képezte a megismételt eljárás tárgyát, az elsőfokú bíróságnak tehát e körben vizsgálnia nem kellett.

Nézete szerint a megismételt eljárás tárgyát képező felmondáskori túlfizetés kérdéskörében az elsőfokú bíróság az ítéletében téves megállapításokat tett, tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felülvizsgált elszámolás adatainak helyessége, illetve az a tény releváns, hogy egyéb befizetések csökkentették-e a felperesi hátralék mértékét. Előadta, a kereseti kérelmének jogi indokolása arra terjedt ki, hogy a 4/2021. PJE határozat 6. pontjában foglaltak szerint a felülvizsgált elszámolás adataiban szereplő tisztességtelen összegek elszámolásával a kölcsönszerződés3 vonatkozásában 160,57 CHF túlfizetésben volt, míg a kölcsönszerződés1 vonatkozásában 642,27 CHF hátraléka állt fenn, ami egyhavi törlesztési késedelmét sem érte el. A kölcsönszerződés2 vonatkozásában azt állította, hogy 1.134,51 CHF hátraléka állt fenn, ami két havi törlesztési késedelmet ért el, ami elenyésző egy 20 év futamidejű kölcsönszerződés esetén. Rámutatott, hogy a PJE határozat IV.4. pontja értelmében a csupán kisebb összegű hátralék vagy a rövidebb időtartamú késedelem miatt felmondásnak jellemzően nincs helye, a törlesztés előírt rendszerességétől való eltérés

önmagában, a súlyos jogkövetkezéssel nem arányos mértékű lejárt tartozás hiányában ugyancsak nem alapozhatja meg a felmondást. A fizetési késedelemre alapított felmondás jogszerűségének megítélésakor azt kell vizsgálni, hogy az adósnak keletkezett-e lejárt tartozása, késedelembe esett-e, és a késedelem olyan érdeksérelmet okozott-e a hitelezőnek, olyan súlyos szerződésszegésnek tekinthető-e, ami megalapozhatja a szerződés azonnali hatályú felmondását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében foglalt érvelés teljes mértékben figyelmen kívül hagyja a PJE határozatban foglaltakat, és abból nem állapítható meg, hogy miért csupán az alperes előadását vette figyelembe a felek közötti tartozás mértékének megállapítása körében, azt miért fogadta el aggálytalanul. Kifejtette, az indokolási kötelezettséget is súlyosan megszegte az elsőfokú bíróság, amikor a felperesi számításokat nem értékelt, illetve, ha értékelt is, arról az ítéletében nem határozott. Hangsúlyozta: számításait az alperes vitatta, a megismételt eljárásban azzal ellentétes tényelődást tett, így szakértői bizonyítással kellett volna a felperes felmondáskori tartozása összegét megállapítani.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes kötelezését kérte a másodfokú perkölsége megfizetésére.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy a 2011. december 12-én kelt felmondás – a felperes szerződésszegése szempontjából figyelembe vett 2011. december 5-i – értéknapiján a felperesnek a 60805715 számú kölcsönszerződés (kölcsönszerződés3) tekintetében 678,42 CHF túlfizetése, a 60766452 számú kölcsönszerződés (kölcsönszerződés1) vonatkozásában 271,69 CHF, míg a 60805674 számú ügylet (kölcsönszerződés2) vonatkozásában 950,61 CHF hátralékos tartozása volt. Az utóbbi két ügylet közül az előbbinél 955 CHF, az utóbbinál pedig 537 CHF volt a felmondáskori tisztességes törlesztőrészlet.

Az így kiegészített tényállást is figyelembe véve a felperes fellebbezése alapos.

A másodfokú bíróság előre bocsátja, hogy a felperes a Pp. 369. § a) pontjára alapított végrehajtás megszüntetése iránti kereset ténybeli és jogi alapjaként hivatkozott elsődlegesen a követelés alapját képező kölcsönszerződés érvénytelenségére az árfolyamkockázati kikötés tisztességtelensége okán, másodlagosan pedig a felmondás jogellenességére.

A keresetet első ízben elbíráló 4.P.20.639/2021/9. számú ítéletével az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adva a végrehajtást megszüntette, a szerződést a felperes által megjelölt okból nem találta érvénytelennek, de a felmondás jogellenességét megállapította.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az 5.Pf.20.404/2022/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, újabb határozat hozatalára utasította. A jogerős végzés indokolása – fellebbezés hiányában – az elsőfokú bíróságnak a szerződés érvényességével kapcsolatos álláspontját nem érintette, a felmondás jogellenessége körében azonban nem találta az érdemi döntéshez szükséges mértékben tisztázottnak a tényállást.

Az elsőfokú bíróság ezért helyesen járt el, amikor a jelen, másodfokú eljárás tárgyát képező ítéletében a végrehajtás megszüntetése iránti kereset elsődleges – a szerződés érvénytelenségére vonatkozó – jogalapjáról is állást foglalt, ugyanis a felperes a megismételt eljárásban a keresetet nem módosította, a 4.P.20.639/2021/9. számú ítélet hatályon kívül

helyezése folytán pedig nem volt olyan ítéleti döntés, amely a felperes elsődleges jogalapon nyugvó keresetét elbírálta volna. Nem volt ezért helytálló az a fellebbezési érvelés, hogy az elsőfokú bíróság szükségtelenül foglalt állást az árfolyamkockázat viseléséről szóló kikötés tisztességtelenségére alapított keresetről.

A másodfokú bíróság egyetértett a felperesnek azzal az álláspontjával, hogy a felmondás jogellenességére alapított keresetről az elsőfokú bíróság nem a 4/2021. PJE határozatban foglaltaknak megfelelően döntött.

A 4/2021. PJE határozat IV.3. pontja szerint a DH2 törvény az érintett kölcsönszerződés részleges érvénytelensége folytán a törlesztőrészletek megfelelő újraszámításáról és a semmis kikötések alapján teljesített befizetések elszámolásáról rendelkezett. A törvény nem rendezte a szerződő felek, így a hitelező pénzügyi intézmény felmondásának jogát, annak mikénti gyakorlását, nem rendelkezett az elszámolás eredményének a korábbi felmondásra vonatkozatható hatásáról. Sem a DH1, sem a DH2 törvény nem zárta ki a késedelemre alapított felmondás jogszerűtlenségének utólagos vizsgálatát és megállapítást. Nem tartalmazzák a felmondás jogszerűségének megítélésére kiható előírásokat az elszámolás módszertani kérdéseit, gyakorlati-technikai lebonyolítását szabályozó MNB rendeletek [42/2014. (XI.7.) MNB rendelet, 58/2014. (XII.17.) MNB rendelet] sem.

Az 54/2014. (XII.10.) MNB rendelet 6. § (2) bekezdésével kapcsolatban az Alkotmánybíróság a 3019/2017. (II.17.) AB számú határozatában alkotmányos követelményként kifejezetten megállapította, hogy e rendelkezés kizárólag a fogyasztói követelés összegének a pénzügyi elszámolási folyamat során történő meghatározására vonatkozik, a DH2 törvény hatálya alá tartozó fogyasztói kölcsönszerződések felmondása jogszerűségének megítélését viszont nem érinti. Ezért azt helyesen a polgári jog egyéb, általános szabályai alapján kell megítélni. A jogegységi tanács hangsúlyozta, hogy a szerződésszegésre alapított felmondás jogszerűségét a szerződés érvényes rendelkezései és az irányadó jogszabályok alapján kell megítélni, nem pedig az érvénytelen szerződéses kikötések alapján.

A jogegységi határozat IV.6. pontja részletezi az elszámolási módot, amely szerint a befizetett összeget teljes egészében (tehát az érvénytelen részhez kapcsolódó többlétszolgáltatást is) a szerződés teljesítéseként kell a pénztartozás teljesítésére vonatkozó szabályok szerint elszámolni. Ehhez az adós további jognyilatkozatára, újabb rendelkezésére nincs szükség. Ha a többlétszolgáltatást teljesítő adós a teljesítéskor az érvényesen kikötött szolgáltatás tekintetében késedelemben volt, a többlétszolgáltatást a hátralékos szolgáltatásra kell elszámolni [rPtk. 290. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, 293. §]. Ha pedig az érvényesen kikötött szolgáltatás vonatkozásában a teljesítéskor nem állt fenn késedelem, a többlétszolgáltatást idő előtti teljesítésként [rPtk. 282. § (2) bekezdés, 292. § (2) bekezdés] kell figyelembe venni, és a következő törlesztőrészletre elszámolni. A kölcsönszerződés fizetési késedelemre alapított felmondása jogszerűségének vizsgálata során mindezekre tekintettel a felmondást megelőzően a törlesztőrészleteknek az érvénytelen kikötésen alapuló hányadára teljesített befizetéseket is értékelni kell az adós javára.

Az elsőfokú bíróság a felmondás jogellenességének vizsgálatakor a hitelező felülvizsgált elszámoláshoz kapcsolódó részletes kimutatását vette alapul, amely a másodfokú eljárásban beszerzett szakvélemény szerint is megfelelt a DH2 törvény 5. § (1)-(3) bekezdésében foglaltaknak: azaz a DH1 törvény 3. § és 4. §-ban meghatározott túlfizetéseket előtörlesztésként vette figyelembe, és ha a túlfizetés az esedékessé vált és lejárt tartozást

megaladta, a le nem járt tőketartozás csökkentésére számolta el. Ez az elszámolás megfelelt ugyan a DH törvények szerinti – az 54/2014. (XII.10.) MNB rendeleten és az 58/2014. (XII.17.) MNB rendeleten alapuló – elszámolási elveknek, de nem felelt meg a 4/2021. PJE határozatban foglaltaknak.

A fentebb részletesen idézettek szerint a különbség a 4/2021. PJE határozatnak abból az iránymutatásából ered, hogy a részlegesen érvénytelen szerződésből eredő túlfizetést nem a még le nem járt tőketartozásra, hanem a következő törlesztőrészletre kell elszámolni.

A rPp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperesnek volt a perben tényállítási és bizonyítási kötelezettsége. A felperes e kötelezettségének eleget téve megtette a tényállításait, állította, hogy a kölcsönszerződés¹ és kölcsönszerződés² tekintetében kisebb összegű hátraléka, míg a kölcsönszerződés³ tekintetében túlfizetése állt fenn a felmondáskor. Az állítása bizonyításához szükséges indítványt is megtette: igazságügyi szakértő kirendelését indítványozta. Az elsőfokú bíróság azonban eltérő, téves álláspontja miatt a szükséges bizonyítást nem folytatta le.

A felperes helyesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság által irányadónak tekintett elszámolás a felmondás jogellenességének vizsgálata során nem tekinthető kiindulópontnak. A másodfokú bíróság ezért – az elsőfokú bíróság mulasztását orvosolva – a felperes által indítványozott szakértői bizonyítást a 4/2021. PJE határozatban írtak szerinti elszámolás elvégzéséhez indokoltnak tartotta, amelyre pénzügyi szakértőt rendelt ki. Az alapszakvéleményben a szakértő megállapította, hogy a hitelező felülvizsgált elszámolást megalapozó, átszámított lefuttatással elkészült kimutatása megfelelt a DH törvényeknek és a vonatkozó MNB rendeletekben foglaltaknak, a szakértő feladata ugyanakkor nem ennek megítélése, hanem a 4/2021. PJE szerinti módszertan alapján készült kimutatás elkészítése volt, annak értékelése, hogy az ott írtaknak a felperes vagy az alperes kimutatása felelt-e meg. Ezért a másodfokú bíróság szükségesnek ítélte a szakvélemény kiegészítését, ennek keretében a 4/2021. PJE határozatban írtaknak megfelelő elszámolás elkészítését. Az így kiegészített szakértői vélemény a 4/2021. PJE határozatban foglaltaknak már megfelelt, ezért a másodfokú bíróság ezt fogadta el ítélezése alapjául, és a tényállást annak alapján kiegészítette.

A szerződésszegésre alapított felmondás jogszerűségét a szerződés érvényes rendelkezései és az irányadó jogszabályok alapján kellett megítélni. Vizsgálandó volt ezért, hogy az adósnak keletkezett-e lejárt tartozása, tehát késedelembe esett-e, és a késedelem a mértékére, illetve a hátralék összegére figyelemmel olyan érdeksérelmet okozott-e a hitelezőnek, ami súlyos szerződésszegésnek tekinthető, és megalapozza a rPtk. 525. § (1) bekezdés e) pontja szerinti azonnali hatályú felmondást (4/2021. PJE IV.3. pont).

A kiegészítő szakvéleményben foglaltak alátámasztották a felperesnek azt az állítását, hogy az kölcsönszerződés³ esetében túlfizetése, míg a kölcsönszerződés¹ esetében olyan mértékű hátraléka volt, ami a havi törlesztőrészlet kevesebb mint 1/3-a, a kölcsönszerződés² esetében pedig kevesebb mint két havi törlesztőrészlet volt. A felperes késedelme az előbbi szerződésnél 2011. november hónapban, az utóbbinál pedig 2011. október és november hónapban volt megállapítható. Itt mutat rá arra a másodfokú bíróság, hogy a felmondás 2011. december 5-i értéknapijára tekintettel a 2011. december 7-én esedékes törlesztőrészlet a felmondás jogszerűsége megítélésekor nem volt figyelembe vehető.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a kölcsönszerződés¹ és kölcsönszerződés² vonatkozásában a késedelem – időtartamára és a hátralék összegére is figyelemmel – nem vitathatóan érdeksérelmet okozott a hitelezőnek, de ez nem volt olyan mértékű, ami súlyos szerződésszegésként lenne értékelhető, figyelembevève azt is, hogy a harmadik szerződésnél a havi törlesztőrészlet többszörösét jelentő túlfizetésben volt a felperes.

Mivel pedig a felmondásra nem volt indok, megállapítható volt, hogy a végrehajtandó követelés érvényesen nem jött létre. Ezért a másodfokú bíróság a rPp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a rPp. 369. § a) pontja alapján a végrehajtást megszüntette. A másodfokú bíróság ítélete a szerződés érvényességét illetően – fellebbezés hiányában – az elsőfokú bíróság döntését nem érintette.

A felperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért az alperes a rPp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú együttes perköltsége megfizetésére. Ennek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, illetve az (5) és (6) bekezdése alkalmazásával [REDACTED] + Áfa összegben határozta meg, továbbá figyelembe vette a hatályon kívül helyező végzésben megállapított további 127.000 Ft ügyvédi munkadíjat is.

Az alperes pervesztességére figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a felperes költségmentessége folytán meg nem fizetett kereseti illeték utólagos megfizetésére is.

Tájékoztatja a másodfokú bíróság az alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie, a megfizetés során közleményként fel kell tüntetni: a másodfokú bíróság megnevezését, és e határozatának számát, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

Rögzíti a másodfokú bíróság, hogy az alperes az elsőfokú bíróság 4.P.20.639/2021/9. számú ítélete ellen előterjesztett fellebbezéséhez kapcsolódóan a fellebbezés illetékét megfizette, ezért a felperes fellebbezéséhez igazodó, meg nem fizetett fellebbezési illeték viselésére az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 51. § (1) bekezdése alapján nem volt kötelezhető.

Budapest, 2024. május 27.

dr. Szabolcsi-Varga Krisztina s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Erdeiné dr. Veres Ágnes s.k.

előadó bíró

dr. Jakab Ildikó

bíró